

digt, at der foretages noget for at faa Skub i denne Sag. Den synes at være gaaet i Staa, og naar jeg udtaler dette her, er det for at anmode den højtærede Justitsminister om at give Sagen et Skub fremad. Det viser sig nemlig, at Sindssygehospitalernes Ventelister er meget lange. Efter Beretningerne var den 1. April 1922 158 opført paa Ventelisterne, og i Aarets Løb indtraadte der en Stigning af dette Antal saaledes, at skønt man naturligvis i Aarets Løb havde optaget en hel Del af dem, viste Listerne alligevel en Stigning ved Aarets Slutning, idet Antallet den 31. Marts 1923 var 222. Jeg maa føje til, at et yderligere Bevis for, hvor uheldigt Forholdet er, ligger i den Kendsgerning, at af dette Antal bestemte Personer, noget over 200, der i Foraaret fandtes paa Ventelisterne, lykkedes det Hospitalerne i Løbet af $\frac{1}{2}$ Aar kun at faa anbragt ca. 150, medens over 50 af de bestemte Personer, der ved Aarets Begyndelse stod paa Listerne, endnu ikke var blevet anbragt efter $\frac{1}{2}$ Aars Forløb. Hertil kommer saa yderligere alle de, der i det følgende Halvaar er blevet tilmeldt til Listerne.

I den lange Ventetid, der i mange Tilfælde er Tale om, befinder Patienterne sig enten i Hjemmene eller paa de lokale Sygehuse, og det er, som jeg sagde før, meget uheldigt for Patienterne at opholde sig under saadanne Forhold. Hvordan Forholdene kan være i Hjemmene, behøver jeg ikke at pege paa. Det er klart, at det er en meget stor Byrde for de Mennesker, der har saadanne sindssyge hjemme; men det er ogsaa en meget stor Byrde for de paagældende lokale Sygehuse; de er slet ikke indrettet paa at behandle saadanne Mennesker, de har ingen Sted, hvor de kan lukke dem ud i frisk Luft, hvis det er urolige Folk; de har ikke nogen Indretning, hvorved de kan give dem nogen Beskæftigelse, og det er sikkert nok rigtigt, hvad den paagældende Inspektør, som i Parentes bemærket i en Del Aar har været beskæftiget paa et af Statens Sindssygehospitaler, gjorde gældende, at noget af det vigtigste overfor disse ulykkeligt stillede Mennesker er, at der kan gives dem nogen Beskæftigelse om Dagen, og at de kan være ude i frisk Luft, thi det betyder, at de kan faa nogen Søvn, hvad der ofte er meget vanskeligt for dem; disse Ting har overordentlig stor Betydning for de paagældende. Det vil altsaa sige, at den lange Ventetid betyder, at Tilstanden er forværret for mange af dem. Sindssygehospitalerne er netop indrettet til at behandle de Mennesker, de har de Ting, jeg

før nævnte, som de lokale Sygehuse mangler, de har lukkede Gaarde, og de har foretaget saadanne Foranstaltninger, at der kan gives de syge Beskæftigelse; der er Forholdene, som de bør være.

Naar jeg nævner, at der ved Statens Sindssygehospitaler kræves saa lang Tid, inden de kan modtage Patienterne, er det ikke noget Angreb paa disse Hospitaler og deres Ledelse, paa ingen Maade. Det er mig meddelt — og det er sikkert ogsaa rigtigt —, at Ledelsen gør alt, hvad den kan, for at modtage Patienterne, men der er ingen Plads, Hospitalerne kan absolut ikke modtage dem hurtigere, end de gør. Forholdet er oven i Købet det, at de egentlig modtager adskilligt flere, end der er beregnet Plads til. Der siges fra sagkyndig Side, at der paa Hospitalerne er en vedvarende Overbelægning, hvad der naturligvis er meget uheldigt af Hensyn til Patienterne og af Hensyn til Hospitalets Drift. Der maa efter min Mening ske en Aflastning af Overbelægningen paa Sindssygehospitalerne, paa de lokale Sygehuse, som maa optage Patienterne, og ikke mindst i Hjemmene, hvor adskillige befinder sig. Det er, efter hvad der er meddelt mig fra en Side, som jeg ikke har nogen Grund til at tvivle om er paalidelig, konstateret, at enkelte Patienter har maattet vente i indtil 2 Aar, ja, endog i over 2 Aar, inden de kunde blive anbragt. Naar det er Tilfældet, tror jeg, at ærede Medlemmer her i Salen og den højtærede Justitsminister vil give mig Ret i, at denne Sag ikke bør syltes længere. Da den nu hviler i et Udvalg, haaber jeg, at den højtærede Minister vil tage Anledning af disse mine Udtalelser til at bede Udvalget om at fremskynde sit Arbejde, saa at vi snart kan faa Resultatet af Udvalgets Arbejde til Overvejelse her i Salen. Det er uforsvarlige Forhold, der hersker paa dette Omraade. Det drejer sig om mange ulykkelige Mennesker, det drejer sig om Forhold paa Sygehuse og i adskillige Hjem, som ikke er forsvarlige, og Manglerne bør absolut snarest afhjælpes.

Jeg maa endelig atter i Aar gentage et Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister. Ærede Medlemmer vil vide, at jeg flere Gange her i Salen har gjort mig til Talsmand for, at der blev gjort noget mere for de mange Arbejdsinvalidere, der befinder sig her i Landet. Jeg skal ikke her komme nærmere ind paa en Udredning af, hvorfor det bør gøres. Det har jeg gjort tidligere, og det er uundværligt, thi enhver, der kender Arbejdsinvalidernes Kaar, ved, at det er Mennesker, der lever under højst